

meste Venner og Vælgere —, som ere fortræffelige Fagforeningsfolk, som oven i Købet ere ansete i deres Værkstedsklubber, men som ikke desto mindre ere meget gode Højremænd og Medlemmer af det unge Højre; og saadanne Arbejdere kunde jo maaske af den Grund blive betragtede som umoralske. Jeg mener derfor, at denne Bestemmelse bør gaa ud. Jeg tror i Virkeligheden, at den naturlige Afgørelsesform for, hvorvidt en Forening bør optage et Medlem eller ej, ligger i den Omstændighed, at Medlemmerne af en Arbejdsløshedskasse i Løbet af tre Aar kun kunne faa en Understøttelse, som svarer til en Dagpengeydelse for 210 Dage, og i den Omstændighed, at det skal vare fra 6 til 15 Dage, inden de kunne faa Understøttelse, og endelig i den Omstændighed, at der ikke maa ydes dem yderligere Understøttelse af Kassen, forinden de have været Medlemmer af Kassen i et derefter følgende helt Regnskabsaar og have betalt de for dette Tidsrum skyldige Præmier.

Saa have vi desuden en særlig Fattighjælpsbestemmelse. Saa længe et Medlem nyder Fattighjælp, kan han ikke faa Understøttelse; og derigennem ville de Folk, som nyde fast Fattighjælp, saavel som de Folk, som i Løbet af 3 Aar ere arbejdsløse i mere end 210 Dage, komme til at høre til de udskudtes Armé; de ville blive skudte væk fra denne Lov. For saa vidt behøves der ikke en Gang denne Bestemmelse, jeg før nævnede.

Saa er der et Punkt, hvor jeg maa tale noget nærmere med det ærede Medlem for Københavns 8de Valgkreds. Jeg vilde helst være i Stand til at holde dette Foredrag i en rent urban og søglig Tone, men det ærede Medlem for Københavns 8de Valgkreds har været noget udenfor den Tone, han egentlig burde holde i denne Sag. Det ærede Medlem talte nemlig om de oprindelige Bestemmelser angaaende Fattigvæsenet; han sagde, at vi havde sagt, at de Folk, som faa Fattighjælp, skulle ikke have Nydelsen af disse Kasser, før de 5 Aar vare gaaede. Det var Pletter — jeg har ikke set Fortrykket med det ærede Medlems Tale, men jeg synes, han talte noget om Skab og Udslet; han brugte i alt Fald Ord, som vare meget nedsættende. Det ærede Medlem kan jo paa dette Punkt have en anden Mening end jeg, han kan mene, at der hos mig er et noget doktrinært Syn paa denne Sag, og jeg vil vedkende mig, at denne Bestemmelse skyldtes mig og ikke

Poul Rasmusen, der ikke var ivrig for den. Det er den samme Tanke, jeg har haft den Ære at fremhæve i en anden Sag, nemlig Alderdomsforsørgelsen, at det, som for mig stod som det forfærdelige, var, at den sociale Hjælp og den egentlige Fattighjælp skulde blandes sammen. Vor Lovgivnings Maal er at lave en Række Forsikringer og Understøttelser, som overalt kunde tage imod den Arbejder, der vilde hjælpe sig selv, holde ham fast og hjælpe ham frem, saaledes at kun de, som ikke vilde hjælpe sig selv, efterhaanden maa gaa til Fattigvæsenet og tage Konsekvenserne. Thi det, Arbejderne trænge til, er ikke *Humanitet*, men *Retfærdighed*, det er en Ting, som har hundrede Gange mere Betydning for dem, end at man har en stærk Medlidenhed med dem, som ere længst nede, og som ere nær ved at gaa til Grunde. Jeg indrømmer naturligvis, at denne Medlidenhed i og for sig kan være god og rigtig, og som Privatperson har jeg den i lige saa høj Grad som det ærede Medlem. Men Spørgsmaalet er, om Staten som saadan ogsaa skal have den. Thi selv om det ogsaa er sikkert, at der kan ske mange urigtige Ting ved at holde denne Grænse fast og sige, at de fattighjulpne til en vis Grad ere ringere Borgere end de andre, saa tror jeg dog, at man ikke skal sætte en Pris eller Præmie paa Fattighjælp, men at man snarere skal lære dem, at der bør være en Præmie paa at kunne holde sig som fri Borgere. Jeg tilstaar, at jeg hævder fremdeles det Standpunkt, fordi jeg tror, det er for farligt at lade disse to Ting flyde ud i hinanden. De Herrer maa kunne forstaa, at selv om man tager et hvilket som helst Samfund, ja, selv om man indfører det socialdemokratiske Samfund i Morgen, maa man dog blive nødt til at indføre Arbejdstvang og Straf for den Forbrydelse ikke at ville arbejde; for saaledes ere nu en Gang Menneskene. Og det moderne Samfund, som ikke har dette Magtmiddel, Arbejdstvangen, til at faa Folk til at arbejde, er nødt til at gøre Hjælp af det offentlige, naar den er forskyldt, til noget mindre velset, til noget, som Arbejderne med Rette absolut have en stor Uvillie imod. Det har været hele dette Synspunkt, der har gjort sig gældende. Maalet med al social Lovgivning er jo dog ikke den lige øjeblikkelige Følelse af en Hjertesag; det er ikke det, som ligger for. Det er en Hensigtsmæssigheds- og Nyttesag. Det er Racens og Befolkningens Styrke, det gælder, og ikke saa meget det enkelte Individ, og vor